

насочва най-правилно земеделското производство, консумацията и покупателната сила на разнитъ слоеве отъ населението.

Тази функция днесъ се изпълнява отъ нѣколко институти, прѣснати по разнитъ министерства и безъ връзка помежду си, каквито сѣ: дирекция „Храноизносъ“, Експортенъ институтъ, Българска Земеделска Банка, Комисарствата по продоволствието и др.

Въ нито единъ отъ тия институти, обаче, производителното земеделско население нѣма свои представители, и въпроситъ въ тѣхъ се решаватъ почти винаги въ вреда на неговитъ интереси. Известно е на всички, какви несъобразности се допускатъ, сега, при нормирането на ценитъ на земеделскитъ произведения, поради неосведоменостъ, като, по този начинъ, още повече се отегчава положението на производителя.

Единъ отъ най-важнитъ инструменти на ценовата политика на държавата, това сѣ **търговскитъ монополи**. За нѣкои отъ по-масовитъ земеделски произведения се създадохъ такива монополи, каквито сѣ: пшеницаца, ржжъта, пашкулитъ, слънчогледа и др. Безспорно, тѣ дадохъ положителни резултати за земеделското стопанство. Би трѣбвало, обаче, монополнитъ цени да следватъ общото поскъпяване на живота, тенденцията на повишение сжщитъ въ чужбина и найсетне — запазването и насърдението на дадени клонове отъ земеделското стопанство. Днесъ е на лице нуждата отъ създаването на още нѣколко монополи, което ще позволи да се обезпечатъ справедливи цени за тѣзи земеделски произведения и ще даде възможность на държавата да реализира значителни печалби. Въ нѣкои случаи ще бжде поумѣстно да се прибѣгне до полумонополи или смѣсения режимъ на търговия, като се поддържатъ минимални цени за произведенията. Произведенията, които би трѣбвало да се поставятъ подъ този режимъ, за сега, могатъ да се посочатъ следнитъ: тютюнъ, грозде, вино, сливи, конопъ, памукъ, царевича, бобъ, скотовѣдни произведения, като вълна, кожи, сирене и др. Въ провеждането на подобно дерижиране ценитъ и производството, ще трѣбва да се привлече активното участие на селската кооперация, общината, Земеделскитъ камари и др. стопански институти. Държавата ще трѣбва да се опре, въ случая, на организиранитъ обществени стопански сили въ страната. Колкото държавната намѣса, днесъ, е наложителна, толкова сжщата може да бжде пакостна, ако не се провежда умѣло и съобразно добре разбранитъ интереси на страната и на мнозинството отъ населението. Имаме основания да твърдимъ, че тази намѣса, сега, не е напълно въ хармония съ интереситъ на масата отъ народа — а именно земеделското население. Тяжеститъ на изключи-